

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — CEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 25. AVGUSTA 1939.

ŠTEV. 50.

Ne sodelujmo s komunisti

Človek bi mislil, da mora biti vsakemu katoliškemu inteligentu jasno, da s komunisti v prav nobeni stvari ne smemo sodelovati. Papeževe besede, ki svare pred takim sodelovanjem, so vendar zadosti jasne in razumljive. Toda ker nekateri še vedno skušajo razlikovati med komunizmom in komunisti ter se ne morejo otresti simpatij do levičarjev, ponovimo še enkrat besede pokojnega papeža Pija XI. o tej stvari.

V okrožnici »Divini Redemptoris« z dne 19. marca 1937. o brezbožnem komunizmu, ki je obvezna na prav tako kot druge papeške okrožnice, pravi papež:

»Komunizem se je predstavil izpočetka tak, kakršen v resnici je, namreč skrajno zločest.

Ko pa je spoznal, da se mu ljudje odtujujejo, je izpremenil taktiko in se prizadeva množice pridobiti z raznovrstnimi prevarami ter skriva svoje zle namene za ideje, ki so same na sebi prave in lepe.

Tako na primer, ko so voditelji komunizma opazili, da vse hrepeni po miru, so se začeli delati najbolj vnete zagovornike splošnega svetovnega miru; obenem pa hujskajo množice na razredni boj, ki je kriv toliko prelite krvi. Ker pa čutijo, da mir ni zagotovljen, se obenem silno oborožujejo.

Prav tako snujejo organizacije in periodične liste pod raznimi imeni, ki nič ne spominjajo na komunizem, imajo pa samo ta namen, širiti z njimi komunistične zmote med ljudmi, med katere bi jih na drugi način ne mogli širiti.

Da, skušajo se vtihotapiti celo v katoliške in verske organizacije.

Tu in tam, ne da bi kaj popustili od svojih zmot, katoličane vabijo na sodelovanje, časih na humanitarnem, časih na karitativnem polju, in predlagajo časih stvari, ki so v popolnem skladu s krščanskim mišljenjem in nauki Cerkve...

Dejte torej, častiti bratje, prizadevajte se kar najbolj, da se bodo verniki varovali teh zank.

Komunizem je nekaj bistveno slabega, zato prav v nobeni reči ne bo z njim sodeloval, komur je mar krščanske kulture.

Če bi se dali nekateri v zmoto zavesti in bi v svojem kraju komunizmu pomagali, da bi se utrdil, jih bo za to zmoto prve zadela kazen.«

*

Tako govori papež. Resno opozarja, kako nevarna je zveza ali sodelovanje s komunisti v kakršni

koli stvari. Kaj naj storimo po teh papeževih besedah? Odkrito jih sprejmimo in se po njih ravnamo! Tudi verska in katoliška društva niso varna pred komunisti. Papež pravi tako.

NESPRETNO ZAVIJANJE JASNIH BESED

Pravijo, da papež ni obsodil sodelovanja s komunisti, marveč le s komunizmom. Kdor tako razlikuje med komunizmom in komunisti, smeši samega sebe, ker razodeva, da okrožnice ni bral, pa hoče govoriti o njej. Preberi le gornje stavke iz okrožnice, pa boš videl, da je tako.

Sodelujmo vendar z nosilci idej in njih pripadniki, torej z ljudmi, ne pa z idejo kot tako. Komunizem kot tak ni ubil nobenega človeka, pač pa so jih komunisti pomorili že na milijone.

Nosilci zmotnih idej so nevarni. Komunisti pa vrh tega nobene besede ne drže; vedno varajo; vse zlorablajo; nič jim ni sveto. Zato ne imejmo katoličani, če smo pametni, nobene zveze z njimi. Prav v ničemer ne sodelujmo z njimi! Tako nas svari papež.

Kdo bo še skušal obiti papežev poziv, nespametno razlikujoč med komunizmom in komunisti?

PRAVIJO, DA ŠKOF NI SPREGOVORIL, PAPEŽA PA NE POSLUŠAJO, KI JE SPREGOVORIL

Kaj naj rečemo k takemu izgovarjanju? Papež je obsodil sodelovanje s komunisti; to je res; toda škof ni tega storil in ni povedal, s kom pri nas katoličan ne sme sodelovati.

Nespamet ali pa zloba!

Papeževe besede so obvezne za vse katoličane. Škofe pa poziva papež v gornji okrožnici: »Dejte torej, častiti bratje, prizadevajte se kar najbolj, da se bodo verniki varovali teh (= komunističnih) zank.« Škofje, poslušni papeževemu pozivu, kakor drugod tako tudi pri nas, seznanjajo vernike s papeževimi smernicami in jih opominjajo, naj tem smernicam slede.

Kdor papeža in škofa glede teh smernic ne uboga, se tudi takrat ne bo pokoril, če bi škof s prstom pokazal, s kom katoličani ne smemo sodelovati, ker je komunist. Takrat bi začeli govoriti, da se je škof zmotil, prenačil, da je storil to pod vplivom tega ali onega... Saj vemo, kaj se vse govori.

KDAJ VAM JE DUHOVNIK AVTORITETA

Še tole pravijo: Okrožnico »Divini Redemptoris« razlaga v tem smislu, da se v njej prepoveduje sodelovanje s komunisti, le kak teolog, ne pa cerkveno načelstvo.

Zopet neumestno razlikovanje! Stavki, ki smo jih zgoraj izpisali iz okrožnice, so tako jasni, da ne potrebujejo nobene razlage. Njih beseda je tako jasna in močna, da je noben prijatelj komunistov

ne more popačiti. In ta močna beseda hudo obsoja vse tiste, ki kakor koli sodelujejo s komunisti.

Kako drugače bi govorili o teologu takrat naši filokomunisti, ako bi mogli pokazati na takega boljšega teologa na svoji strani! Takrat ne bi tako spoštljivo razlikovali med mnenjem »le takega teologa« in med mnenjem cerkvenega načelstva.

Historia docet! Kaj pa znana okrožnica španskih škofov?

KATOLIŠKA UNIVERZA V MILANU

SLUŠATELJI

Ko je na milanski katoliški univerzi njen rektor, frančiškan p. Gemelli pričel prvo šolsko leto, je bilo vpisanih komaj sto slušateljev. Ob začetku lanskega šolskega leta jih je bilo že 3402. Ti dve števili najbolj nazorno kažeta rast in pomen, ki ga dobiva ta katoliška ustanova v Italiji. Okoli glavnega posloja je v sedemnajstih letih zrastle celo univerzitetno mesto.

FAKULTETE

V začetku je imela univerza samo dve fakulteti: pravno in za državne vede. Počasi je dobila še filozofsko fakulteto, pedagoško višjo šolo in vse druge fakultete razen medicinske, ki si jo p. Gemelli najbolj želi; saj je bil Gemelli sam zdravnik, preden je stopil v red. Ima tudi veliko število moderno opremljenih seminarjev in laboratorijev, n. pr. za biologijo, eksperimentalno psihologijo, psihotehniko, blagoznanstvo in druge.

VZGOJA ZNAČAJA

Naloga katoliške univerze pa ni samo ta, da mladega človeka natrpa z vsakovrstnim znanjem, marveč ga mora tudi vzgojiti v značajnega katoliškega človeka. Zato so po zgledu angleških univerz zgradili v Milanu tri zavode (college): Ludovicianum za akademike, Augustinianum za bogoslovce in Marianum za akademikarke.

SLOVES UNIVERZE RASTE

Univerzo cenijo že tudi zunaj Italije. Slušatelji iz Jugoslavije, Švice, Nemčije, bivše Avstrije, Rusije in celo Kitajske prihajajo nanjo spopolnjevati svoje znanje. Lani je doseglo doktorsko čast 49 akademikov.

OVIRE IN ZMAGE

Da se je ta važna katoliška ustanova v kratkem času tako lepo razvila, je v glavnem zasloga njenega drznega in vnetega rektorja p. Gemellija. Tri ovire so bile zlasti velike: brezbržni katoličani, Cerkev sovražni libe-

ralizem in socializem ter nekrščanske filozofske struje. S pridnim in dobrim znanstvenim delom so si profesorji in akademiki že skoraj pridobili trdo zaslužen zmag nad vsemi tremi nasprotniki. Zato je lani prosvetni minister Bottai lahko po pravici čestital slušateljem, rekoč: »Vi imate posebno srečo, da študirate na univerzi, ki ima med vsemi univerzami v državi edina to odliko, da je hkrati svetišče vere in hram znanosti.«

TEŽAVE MISIJONARJEV V INDIJI

V zadnjih letih se je misijonska delavnost katoliške Cerkve usmerila zlasti na spreobrnjenje 60 milijonov parijcev ali »nečistih«, kakor jih hinduisti imenujejo. Kakšne težave mora premagati misijonar zaradi predsodkov, ki tičijo še v spreobrnjenih katoličanih, da so namreč vsi Indijci po kastah ločeni, nam dokazuje primer iz tričinopolske škofije.

Tu je škof pred dvema letoma odločil, da odslej pri deljenju zakramentov ne bo poznal več razlike med parijci in drugimi kastami. To pa je pri ostalih hinduistih vzbudilo odpor in so rajši prešli v razkolno jakobitsko cerkev. Vendar pa se je ta razkol sedaj srečno končal. Jakobitski škof je na podlagi desetletnega študija prišel do prepričanja, da je katoliška Cerkev edino prava Cerkev in je prestopil v katoliško vero, z njim vred pa so se vrnil tudi vsi hinduisti, ki jih je ta škof pred dvema letoma sprejel v svojo sekto.

Pripomniti moramo, da so parijci silno potrebni molitve, da bodo spoznali, da je prava vera le katoliška in le v njej prava svoboda otrok božjih. Cerkev se zaveda, da mora pohiteti, če noče, da jo prehitijo s svojimi agitatorji protestanti, mohamedanci in komunisti, ki bi tudi radi ujeli v svoje mreže 60 milijonov duš. Zato je tudi pokojni svetec oče Pij XI. določil, da moramo moliti za to ubogo ljudstvo, da si izbere pravo pot, pot k Bogu. Mi mu gotovo te prošnje kot zavedni sinovi matere Cerkve ne bomo odrekli.

Pij XI. o potrebi sloge

(Iz pisma filipinskim škofom 18. I. 1939.)

Ne moremo pa končati tega pisma, da Vam ne bi še nazadnje priporočili kot že večkrat tudi drugim z istim namenom: to pa je, da se ohrani edinstvo vseh katoliških sil, ki pomagajo pri širjenju božjega kraljestva. Resnično, brez te edinstva duha in volje se mnogo plemenitih naporov razblini ali pa imajo manjši uspeh, kot se je želelo in pričakovalo.

V ta namen je poleg uvajanja sporejajočih organov KA, o katerih smo že govorili, potrebno, da se tudi v vaši deželi sporedijo vse ustanove in akcije, ki smo jih v drugih listinah imenovali »dragocene pomožne sile Katoliške akcije«.

Z veseljem se nadejamo, da bodo tako združene v vezi miru vse akcije, organizacije in vsi člani KA delali v samoodpovedi in z uspehom na cilje, ki si jih je ta postavila, t. j. za zmago Kristusovega kraljestva v poedincih, v družini, v državi. In na ta način bo ta plemeniti in ljubljani narod mogel izvršiti svoje previdnostno poslanstvo za dejavno vero svojih sinov, ki bodo »sprejemajoč Gospodovo besedo... z veseljem Svetega Duha postali zgled vsem vernim« (Tes 1, 6—7).

Iz govora P. Ledita D. J.

Prinašamo nekaj odlomkov iz govora znanega izvedenca v protikomunističnem boju. Predavanje je na zborovanju KKK na pravilo velik vtis.

NEZAVEDNOST BASKOV

Ljudsko fronto so tvorili različni elementi. Baski, ki so upali, da bodo s tem dosegli narodno neodvisnost, so se zvezali z rdečimi. Ostalo jim je še katoliško bogoslužje, vodili so baskovsko vladno, niso pa mogli komunistov zadržati od njihovih krutosti. Godila so se strašna skrunjenja, tako v Ochandianu, kjer so cerkev spremenili v hišo nečistovanja; v Ipinaburu; v Undurragi, kjer so svete podobe skrunili; v Dimi, kjer so v cerkvi priredili pohoten ples in ga spremljali z orglami. V baskovski škofiji Vitoria so pomorili 47 duhovnikov.

Kominterni se je vrgla na delo s tako energijo in s takim organizatornim smislom, da ji je bil v javnem mnenju takojšen uspeh zagotovljen.

Gesla so bila: »Za republikansko Španijo!«, »Za demokracijo!«, »Proti fašističnemu barbarstvu!«

Vkljub vsem komunističnim grozotam od februarja 1936., še bolj pa od julija 1936., je propaganda Kominterne govorila o svobodi in demokraciji.

Baski so tej propagandi prispevali dragoceno podporo. Baski niso bili rdeči, bili so katoličani, bili so verni. In toliko ljudi v inozemstvu je pozabilo na vse ali skoro vse vesti o grozotah komunizma, ki so prihajala iz Barcelone, Valencie, Malage, Madrida in vseh vasi rdeče Španije. Niso pomagale nobene fotografije, nobene priče, nobene statistike o pomorjenih duhovnikih: Baski so bili proti Francu, tako so ponavljali v cel svet!

ZADRŽANJE SVETOVNEGA TISKA

Tudi zadržanje svetovnega tiska je bilo čudno: skraja so bili skoro vsi časopisi, ki niso stali pod komunističnim vplivom, nepristranski. Kmalu pa je nastopil preobrat. Komunistična propaganda je zaglušila vesoljstvo. Spričo te negotovosti v svetovnem tisku katoliškim listom niso verjeli.

»PROPAGANDA ČUSTVA« ALI EKSPLOATACIJA USMILJENJA

Rdeči so vodili silno propagando. Bila je prav raznolika. Na zborovanjih so zahtevali aeroplanov in tankov za špansko armado. Pred vsem pa so zbirali živila, kakor

mlečne konzerve, sladkor, čokolado, kakao, tobak za milničnike, moko in obleko. Za božič so zbirali igrače. »Božiček« jim je bila ena najbolj priljubljenih tem. Te nabirke so združevali s sestanki, kinopredstavami in slovesnostmi vsake vrste. Iz Španije so pošiljali agitatorje vseh vrst po vsem svetu, zlasti milničnike, in v začetku tudi milničnice, kajti te so navdušeno govorile za »osvobodilno vojno« proti »fašističnim rabljem«. To propagando je tisk krepko podpiral.

Zbirali pa niso samo pri komunistih in njihovih mladinskih organizacijah, ampak tudi, in morda še bolj, pri socialistih in demokratih in pri vseh, ki so o njih upali, da jih bodo navdušili proti »fašističnim rabljem«.

Niso mislili samo zbirati, predvsem so hoteli pridobivati simpatij za rdečo Španijo. Težko prigarane novice so si ubogi kmetje od ust pritrkali in mislili so, da njihovo sodelovanje nekaj pomeni. In ne da bi vedeli, so se udeleževali pri tisti »antifašistični enotni fronti«, ki jo Kominterni od svojega VII. kongresa neprestano zabičuje.

Ostroumnost komunističnih agitatorjev ni poznala nobenih meja. Stotisoči severnoameriških dijakov (govorilo se je o celem milijonu), so en dan stavkali za rdečo Španijo. Mnogi med njimi so se postili, da bi zbiralcem prinesli pritrkani denar. Milijoni so bili zbrani na ta način.

SISTEMATIČNO VARANJE KATOLIČANOV

Da bi katoliško javno mnenje pridobili za svojo stvar, so tiskali nešteto člankov pod naslovom kot: »Katoličan vam govori«. Izdajali so številne brošure v francoščini, angleščini in drugih svetovnih jezikih, ki so katoličane pozivale, da morajo tudi oni »svobodi na pomoč«. Na splošno pa so si bile te brošure druga drugi podobne. Generalu Francu so očitali, da ima v svoji armadi Mavre in Nemce. Širile so imenik 14 baskovskih duhovnikov, ki so jih v začetku državljanske vojske nacionalni vojaši umorili. Skušale so visoko duhovščino Španije, zlasti pa kardinala primasa, predstavljati svetu kot lutko v fašističnih rokah in so ga obdolževale, da je krščansko ljudstvo izdal. To razločevanje med »duhovščino in ljudstvom« in »vero in Cerkvijo« so neprenehoma ponavljali in so s tem ponavljanjem tudi uspeli.

Dokazano neresnične ali vsaj močno pretirane vesti so krožile po svetu, tako n. pr. o klanju v Badajozu (15. VIII. 1936.) ali o bombardiranju Guernice po nemških

aeroplanih. Zamolčali pa so, da je Guernico, kakor prej Irun in Durango, v resnici požgala le rdeča armada.

NESPAMETNA IN NESREČNA »NEPRISTRANOST« NEKATERIH KATOLIČANOV

Po zopetni osvojitvi severne Španije so prišli v Francijo in druge dežele številni Baski, ki so dobili nekaj vpliva. Javno mnenje med katoličani se je cepilo. Neko število katoličanov je bilo mnenja, da ravna prav s tem, da proglašaja vsaj svojo nevtralnost, ako se niso postavili že kar naravnost na stran rdeče Španije. Bili so prepričani o demokraciji rdeče Španije in tudi o tem, da bo prej ali slej vrnila svobodo bogoslužja. Taki katoličani so trdili, da Cerkev do generala Francu ne more imeti zaupanja, češ da prej ali slej utegne prestopiti k novopoganstvu in postati preganjalec Cerkve. Tudi so govorili o neki bolj »poduhovaljeni« Cerkvi, ki so jo protipostavljali »politikujoči« Cerkvi. Slikali so špansko duhovščino in španske vernike v luči, ki ni odgovarjala resnici.

RDEČI ROP BASKOVSKIH OTROK — EDEN NAJVEČJIH ŠKANDALOV DRŽAVLJANSKE VOJSKE

In tu se je zgodil eden največjih škandalov državljanske vojske. Ko je Franco severno Španijo zopet osvojil, so rdeči rekvirirali otroke in jih razposlali v razne dežele. Mnogi teh otrok so bili sirote, pa so vendar imeli bližnje sorodnike, ki bi se bili zanje radi zavzeli. Toda vkljub temu so jih nasilno vkrcali na ladje in jih razposlali na vse kraje sveta, da bi jih »rešili« Francovega »barbarstva«.

Obenem so izdali številne fotografije (lažne in prave) o žrtvah aeroplanskih bomb.

Ti otroci naj bi se izkoristili kot fino orodje proti generalu Francu. Mnogi tisoči teh otrok, ki so bili katoliško krščeni in odgojeni, so bili poslani v Mehiko in v Rusijo, kjer je brezbožna vzgoja neizogibna. Druge so poslali v protestantske dežele severne Evrope, drugi zopet so prišli v goste k socialističnim in komunističnim organizacijam Francije.

Pozneje, ko je že prodrlo spoznanje, da je general Franco vendarle spodoben človek in da se na vse načine trudi, da bi otroke vrnil njihovim sorodnikom in jim pomagal zopet do katoliške vzgoje, se je mnenje spremenilo. Prva je vrnila otroke Anglija, nato so sledile tudi druge dežele. Otroci pa, ki so bili poslani v Rusijo in v Mehiko, so izgubljeni za vedno.

Ob velikih svetovnih dogodkih

Vemo, da je med Slovenci tudi nekaj iskreno prepričanih in poštenih pristašev marksizma in komunizma. Ti prisegajo na svoj komunistični svetovni nazor in na deželo njihovih uresničenih sanj, na Sovjetsko Rusijo. Ti prisegajo na demokracijo in antifašizem in so zagrizeni sovražniki vseh narodno socialističnih strank in gibanj. V tem so živeli, za to so se borili, v to uklonili svoje srce. Ko je padla Češka, so divjali, ko je bila zasedena Albanija, so komaj čakali, da bi mogli na fronto kot prostovoljci za svoje ideje.

Kako je tem ljudem danes pri srcu? Njim se je zrušil ves njihov svet, njihovi dosedanja nazori so postavljeni na glavo, njihova pričakovanja razočarana. Sovjetija, njih občudovana in ljubljena duhovna domovina, je sklenila v najtežjih časih ne-napadalno pogodbo z enim od svojih največjih svetovno nazor-nih sovražnikov. Kakšne občutke imajo, ko slišijo, da moskovska radijska postaja, ki je dosedaj vsak večer oddajala naj-srditejše napade na narodno socialistično Nemčijo in pozivala k sabotaži, zdaj namesto tega oddaja veselo glasbo?

Mislino, da je zdaj čas, ko lahko vsak pošten človek spre-vidi, koliko je vreden komunistični svetovni nazor. Če je mar-sikdo grenko razočaran, naj to moško prizna in si začne iskati nov svetovni nazor, kateremu bo dal svoje srce in svojo dušo. Svetovni nazor, ki danes blagoslovja to, kar je včeraj prekli-njal, ne more zadovoljiti mislečega in razumnega človeka, ki hoče za svoje žrtve in delo najti nekaj takega, kar se ne spre-minja od danes do jutri. Kdor bo svetovni nazor z ljubeznijo do resnice in z voljo do velikih del iskal, bo lahko našel takšnega, ki bo zadovoljil njegov razum, zavzel njegovo srce in ga ne bo nikdar razočaral. Veliki katoliški možje vseh časov so umirali po trpljenju in borbah z nasmehom na ustih in mirom v srcu. Njihova dela in katoliška Cerkev so ostali, ker so zgrajeni na drugih temeljih kot Sovjetija in marksizem.

Narodna Španija proti preklinjanju

Guverner mesta Madrida je izdal naredbo proti javnemu preklinjanju, da bi se meščani odvadili te za krščanskega človeka tako grde razvade.

Obenem se je obnovila zveza za pobijanje kletvin, ki je bila osno-vana že pred leti po italijanskem vzoru. Člani te zveze se zavežejo, da bodo svoje someščane, ki javno žalijo krščanski takt z nemoralnimi ali bogokletnimi kletvinami, prijazno opozorili, kako grda in za narod poniževalna je ta razvada.

Tudi pri nas obstajajo zakoni proti javni kletvini, le žal, da se tako malo izvajajo. Saj vemo, kako smo Slovenci zaradi tega znani po svetu. Sicer pa same postavbe klet-vine ne bodo odpravile, če se ne bo obenem v ljudstvu vzbudilo spošto-vanje do tega, kar nam mora biti sveto, namreč do vere in pravosti. Tudi med dijaki slišimo včasih besede, ki niti malo ne dokazujejo, da je slovensko dijaštvo na visoki kulturni stopnji.

Vse to pa nujno kaže, kako po-trebno je uvesti v vse stanove KA,

ki hoče tudi to zlo odpraviti iz dru-gače dobrega slovenskega naroda.

Katoličani v Avstraliji

VELIKODUŠNOST KATOLIČANOV

Katoliška vera v Avstraliji ne-prestano raste. Sedaj ima ta celina že 23 škofij. Denarni dohodki so za-radi darežljivosti katoličanov vedno večji. L. 1933. so znašali dohodki 4000 avstralskih funtov, lani pa so se zvišali na trikratno vsoto. Poleg tega pa katoličani, ki jih je v Av-straliji 1.225.000, vzdržujejo iz svo-gega vse cerkve in šole.

Ti katoličani v resnici znajo biti hvaležni za dar svete vere.

KARITAS.

V mestu Sydney so katoličani tudi zelo aktivni v delu za svojega bližnjega. Pravkar so sezidali večje poslopje za brezposelne in za one, ki so brez stanovanj. Hrano in oskrbo bodo prejeli ali brezplačno ali proti majhni odškodnini. Po-leg tega oskrbujejo katoličani siro-tišnico z 200 otroki in dom za mor-narje, kjer najdejo razvedrilo kato-liški mornarji vsega sveta, kadar se mude v mestu.

Vojaške prislege druge po svetu

V večjem delu držav prevzame vojak obvezo zvestobe in poslušno-sti s svečano versko prisego. S tem je vojaška dolžnost podrejena ne-posredno božjim postavam. Ta pri-sega popolnoma odgovarja krščan-skemu nauku o izvoru svetne obla-sti, ki izhaja iz božje.

V »Kölnische Volkszeitung« z dne 20. 7. 1939. je najti zbirko oblik prisleg, ki se rabijo v raznih drža-vah.

V Nemčiji se glasi prisega vo-jaka takole: »Pri Bogu prisegam, da bom vodji nemškega rajha, Adolfu Hitlerju, najvišjemu povelj-niku vojske, izkazoval brezpogojno poslušnost in da bom kot hraber vojak pripravljen vsak čas dati za to prisego tudi življenje.«

Italijanski vojak prisega: »Pri-segam kralju in njegovim nasledni-kom na prestolu, da bom zvest in da bom državne zakone vestno iz-vrševal in vse dolžnosti vojaškega stanu podredil skupni blaginji kra-lja in domovine.«

Zelo kratka je prisega nizozem-skih mladeničev: »Prisegam zvesto-bo kraljici, poslušnost zakonom in podreditev vojaški disciplini! Tako mi Bog pomagaj!«

Angleški vojaki morajo priseči na sledeče besede: »V imenu Vsemogočnega prisegam, da bom vdan podložnik Nj. Vel. kralja Ju-rija VI., njegovih dedičev in nasled-nikov. Prisegam, da bom kot zvest vojak pošteno in vestno ravnal, vse prijatelje branil in vse ukaze Nje-govega Velikanstva, njegovih dedi-čev in naslednikov kakor tudi gene-ralov, častnikov in drugih predpo-stavljenih izvrševal. Tako mi Bog pomagaj!«

Malo znano je najbrž, da v Fran-ciji in Španiji prislege rekrutov ne poznajo. V Franciji stopijo rekrutje (novaki) na dvorišče kasarne, kjer jih visok častnik v nagovoru spo-mni na vojaške dolžnosti. V nacio-nalni Španiji so prisego nadomestili s simboličnim aktom. Mladenci ko-rakajo pod dvema prekrizanimi zastavama, ki jih drže njihovi častniki.

Malo komplicirana je prisega na Japonskem, kjer novincu ni treba storiti drugega kakor podpisati kos papirja, na katerem so natančno označene vse vojakove dolžnosti.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljublja-na). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijskna tiskar-na, Groble - Domžale (A. Trontelj).